

Kapitola sedmá
Stella se vyzná

Tu noc přespím u babičky a u dědy. Když se vrátím domů ze statku, dáme si s mamkou rychlou svačinku. A už slyším klakson. *Tú! Tú!*

„To bude babička,“ řekne mamka. „Měla bys sebou hodit.“

Vezmu si tašku na cestování. Je moc pěkná. Je růžová se samými srdíčky a hvězdičkami. Pak vyběhnu ven a hupsnu na zadní sedadlo babiččina auta.

„Ahoj babi!“ zvolám a zapnu si bezpečnostní pás.

„Ahoj, beruško! Vyrážíme se bavit?“ zeptá se babička. Zamává na mamku a rozjedeme se.

Babička mi oznámí: „Dneska si uděláme filmový večer. „Zítra si dáme ve městě snídani a pak se zastavíme v obchodě s westernovým oblečením, abychom tě na to rodeo pořádně vybavili!“

„Můžeme mít k večeři pizzu?“ zeptám se.

„Jasně,“ odpoví babička. „Už jsem zadělala těsto.“

„A můžu zůstat dlouho vzhůru? A můžu se jít podívat na statek a dát poníkovi dobrou noc?“ ptám se dál.

Babička se směje. „Ano, můžeš zůstat dlouho vzhůru. Ale s tím poníkem, to nevím, nevím.“

„A co mi musíme pořídít v obchodě s westernovým oblečením?“ zase se zeptám.

„No přece spoustu věcí! Říkaly jsme si s mamkou, že budeš mít brzy narozeniny, takže ti ty věci dáme s dědečkem jako dárek,“ vysvětluje babička.

„Vy jste na mě tak hodní,“ raduju se. „Ty jsi ta nejlepší babička na světě!“

„A co si oblékneš na rodeo?“ zeptá se babička, když parkuje na cestičce před domem.

„Obléknu si černé džíny,“ řeknu jí. Jdeme k domu. Babiččin dům má stejnou barvu jako nebe. Tady bydlel taťka, když byl kluk. „A už mám růžový kovbojský klobouk,“ dodám.

„Ty máš ráda růžovou,“ řekne babička.

„Přesně tak!“ potvrdím. „Mají taky kovbojské návleky na kalhoty v černé barvě? Hnědé jsou nudné. Chtěla bych na sobě mít jenom černou a růžovou.“

„Uvidíme, co budou mít v obchodě,“ řekne babička. „Odnes si tašku do růžového pokoje.“

Vyběhnu po schodech. Vždycky, když jsem u babičky a dědy přes noc, přespávám v růžovém pokoji. Je vymalovaný na růžovo a postel v něm je obrovská a peřiny jsou ty nejměkčí na světě. Tašku odložím na postel. Pak utíkám zpátky do kuchyně.

Na lince stojí velká modrá mísa s těstem na pizzu. Babička vyklopí těsto na pomoučněnou linku a vyválí z něj ohromnou placku.

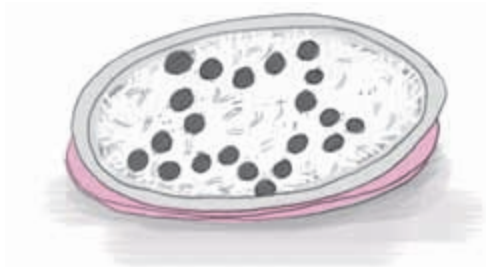
Pak na placku rozetře lžící rajčatovou omáčku. „Chceš se postarat o oblohu?“ zeptá se mě.

„Ano, prosím!“ odpovím.

Posypu pizzu sýrem. Pak vyskládám z koleček pálivého salámu velkou hvězdu. Už teď to vypadá k nakousnutí.

A pak přijde děda. „Tady je moje kráska,“ řekne a dá mi pusku do vlasů. „Určitě dej na tu pizzu hodně sýra. Ten já moc rád!“

„Máš ho mít!“
řeknu a vysypu
zbytek sýra
na salámovou
hvězdu.

Jíme pizzu u filmu. Chci zůstat vzhůru opravdu dlouho, ale jak se film blíží ke konci, začínají se mi klížit oči a sem tam klimbám.

Děda mě odnese do růžového pokoje a babička mě zachumlá do peřin. Naposledy otevřu

na malou chvilinku oči, zahlédnu za oknem tmavou hvězdnou oblohu a najednou je tu ráno!

Vychází slunce! Slepice se sotva probudily a kohout ještě ani nezakokrhal, když babička zaklepe na dveře růžového pokoje. „Už je čas vstávat, beruško,“ volá. „Dneska nás toho čeká hodně!“

Rychle se obléknu. Ve městě si dáme k snídani míchaná vajíčka, slaninu a sušenky a vyrazíme do obchodu s westernovým oblečením.

Umět jezdit na koni je jedna věc, ale na rodeu musím taky dobře vypadat!

„Vsadím se, že najdeme růžový šátek,“ řekne babička, když vstoupíme do obchodu. „Tady mají všechno, co si malá kovbojka žádá.“

Prodavačka si nás hned všimne a jde k nám. Na cedulce se jménem má napsáno Stella.

„Jak vám mohu pomoci?“ zeptá se.

Babička se hrdě usměje. „Moje vnučka bude na rodeu příští víkend závodit v jízdě kolem sudů,“ řekne. „Potřebujeme košili, návleky na kalhoty a jezdecké boty.“

„To nebude problém,“ ujistí nás Stella. Usměje se na mě. „Rodeo je super vzrůšo!“

A hned najde na stojanu moc pěknou růžovou košili.

Ukáže mi ji a řekne: „To bude asi tvoje velikost.“

„Ta je prima!“ přikývnu. „Půjdeme se podívat po nějakých botách.“

Cestou k botám najde babička šátek přesně v tom odstínu, jaký potřebuju. Zatočí s ním ve vzduchu. „Říkala jsem ti, že ho tu někde budou mít,“ řekne mi a mrkne.

Všechny boty voní úplně stejně jako moje nové sedlo. Mají tu červené boty, modré boty, černé boty a boty se vzory. A pak zahlédnu ty úplně nejlepší. Jsou růžové, prošité černou nití a po stranách mají černé hvězdy. „Zkusím najít tvou velikost,“ řekne Stella.

Než přijde Stella, sednu si na lavici. Když nohama vklouznu do bot, cítím se jako Popelka, které princ právě nazul skleněný střevíček.

„Sedí mi akorát!“
zašeptám.

Babička přikývne. „Jsou bezvadné po všech stránkách,“ povídá.

Vůbec se mi je nechce sundávat. Stelle je jasné, že se mi moc líbí.

„Svoje staré boty můžeš odložit sem,“ řekne a podává mi krabici. „Tyhle nové boty asi jen tak nesundáš!“

Babička odnáší krabici, košili, šátek, návleky na kalhoty a pásek k pokladně.

Stella se na mě usměje a všechno namarkuje. „Budeš vypadat jako opravdová královna rodea!“ povídá.

Úžasem vydechnu a podívám se na babičku. Jak jen Stella dokázala uhodnout, jaký mám sen?